

Sygn. akt IX GC 229 /16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Sławomir Boratyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Babiarcz

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 roku, w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko: Grupa (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Grupa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz powoda K. G. odsetki:

1. od kwoty 240.798, 33zł. (dwieście czterdzieści tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści trzy grosze) w wysokości odsetek ustawowych za okres od 30 października 2015r. do 31 grudnia 2015r. i w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 1 stycznia 2016r. do 29 kwietnia 2016r.,

2. od kwoty 169.450,95zł. (sto sześćdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) w wysokości odsetek ustawowych za okres od 30 października 2015r. do 31 grudnia 2015r. i w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 1 stycznia 2016r. do 18 lipca 2016r.,

3. od kwoty 542,72 zł.(pięćset czterdzieści dwa złote siedemdziesiąt dwa grosze) w wysokości odsetek ustawowych za okres od 30 października 2015r. do 31 grudnia 2015r. i w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 1 stycznia 2016r. do 9 sierpnia 2016r.;

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego Grupa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz powoda K. G. kwotę 34.957 zł (trzydzieści cztery tysiące dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 229 / 16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 lutego 2016 r. (k. 4 i nast.) powód K. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego GRUPA (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. kwoty 410 792 zł. wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych od dnia 30 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia

2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania . Przedmiotowy pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym jak również wniosek o udzielenie zabezpieczenia .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że strony prowadzą działalność gospodarczą .W ramach tej działalności strona powodowa zawarła z pozwaną spółką umowę sprzedaży 2800 ton zrębki wierzbowej energetycznej. Umowa to zobowiązywała stronę pozwaną do terminowej zapłaty zobowiązań .Pisemnym potwierdzeniem umowy była wystawiona przez powoda faktura VAT oraz potwierdzenia dokonania częściowej zapłaty . Faktura VAT nr (...) na kwotę 750 792 zł. została wystawiona przez powoda w dniu 29 września 2015 r. Zakupiony przez stronę towar został natomiast odebrany bez zastrzeżeń . W dniu 23 października 2015 r. pozwana dokonała częściowej zapłaty w kwocie 100 000 zł. (dwa razy po 50 000 zł.) . W dniu 26 października 2015 r. pozwana zapłaciła na rzecz powoda kolejne 50 000 zł. zaś w dniu 30 października 2015 r. kwotę 20 000 zł. Kolejnych spłat strona pozwana dokonała przelewami z dnia 17 listopada 2015 r. w kwocie 60 000 zł. z dnia 23 listopada 2015 r. w kwocie 60 000 zł. oraz w dniu 30 listopada 2015 r. w kwocie 50 000 zł. W przelewach na powyższe kwoty pozwana spółka w tytule wskazała , iż jest to częściowa zapłata powyższej faktury . Z uwagi na to ,że strona pozwana nie uiściła pozostałej kwoty z faktury w kwocie 410 792 zł. w dniu 11 stycznia 2016 r. zostało wystosowane wezwanie do zapłaty . Strona pozwana odmówiła przyjęcia przedmiotowego wezwania .W dniu 20 stycznia 2016 r. powód kolejny raz wezwał stronę pozwaną do zapłaty . W dniu 3 lutego 2016 r. zostało natomiast skierowane do niej przez powoda ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty .Przedmiotowe wezwanie strona pozwana pozostawiła bez odpowiedzi i nie uregulowała należności na konto powoda .

Zarządzeniem z dnia 25 lutego 2016 r. odmówiono skierowania sprawy do postępowania nakazowego i wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (k. 2) . Zarządzeniem z tej samej daty sprawa została natomiast skierowana do postępowania upominawczego (k. 3) . Postanowieniem z dnia 29 marca 2016 r. Sąd okręgowy w Lublinie oddalił wniosek strony powodowej w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia (k. 63 i nast.) . W tym samym dniu Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym , którym zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej dochodzona pozwem kwotę wraz z odsetkami i kosztami postępowania (sygn. akt IX GNC 123/16 , k. 68) . Odpis nakazu zapłaty został doręczony stronie pozwanej w dniu 15 kwietnia 2016 r. (k. 72) .

W dniu 29 kwietnia 2016 r. strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania. W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana zgłosił także zarzut niewłaściwości miejscowej tutejszego Sądu wnosząc o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie według właściwości wynikającej z siedziby oddziału banku prowadzącego rachunek bankowy powoda , na który miała nastąpić zapłata .

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty wskazano ,że strona pozwana kwestionuje roszczenie powoda tak co do zasady jak i wysokości i z tego względu wnosi o oddalenie powództwa w całości . Wskazano ,że strona pozwana posiada względem powoda wierzytelność pieniężną w kwocie 240 798 , 33 zł. z tytułu wykonanej na jego zlecenie usługi rozdrabniania biomasy . Ze względu na tę okoliczność strony ustaliły ,że w zakresie dalszych rozliczeń tj. ponad kwotę 340 000 zł. dojdzie do potrącenia wzajemnych należności .W wyniku kompensaty wzajemne wierzytelności stron uległy umorzeniu do wysokości wierzytelności niższej tj. do kwoty 169 993,67 zł. Pomimo powyższych ustaleń strona powodowa nie tylko nie wycofała powództwa ale nawet nie dokonała jego odpowiedniej modyfikacji w sposób uwzględniający dokonaną kompensatę . Wskazano ponadto ,że strony na początku kwietnia 2016 r. podjęły negocjacje w przedmiocie ugodowego rozwiązania niniejszego sporu .Strona pozwana podniosła także ,że ustalono ,iż w wykonaniu swojego zobowiązania pieniężnego względem powoda pozwana będzie dostarczać mu zrębki w takiej ilości , aby pokryć w całości narosłą należność .Po zakończeniu dostaw wystawiony zostanie dokument kompensaty .

W piśmie procesowym z dnia 30 maja 2016 r. strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty 240 798 , 33 zł. W uzasadnieniu tego pisma strona powodowa wskazała , między innymi że przyznaje , iż strona pozwana posiada względem powoda wierzytelność pieniężną w kwocie 240 798 , 33 zł. z tytułu wykonanej na jego zlecenie usługi rozdrabniania biomasy .Zlecenie tej usługi nastąpiło jednakże w dniu 1 marca 2016 r. , a więc po wniesieniu pozwu .

Zakończenie prac objętych tym zleceniem nastąpiło w dniu 31 marca 2016 r. Strony podjęły negocjacje co do kompensaty wzajemnych wierzytelności dopiero w kwietniu 2016 r. po wystawieniu przez stronę pozwaną faktury za wykonane prace na kwotę 240 798 , 33 zł.

Na terminie rozprawy w dniu 5 sierpnia 2016 r. (k. 147 i nast.) pełnomocnik powoda popierał powództwo co do kwoty 169 993 , 67 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty oraz w zakresie odsetek od kwoty 240 798 , 33 zł. za okres do dnia 29 kwietnia 2016 r. tj. do dnia kompensaty . Pełnomocnik strony powodowej oświadczył nadto , że czynność jakiej dokonały strony mała charakter kompensaty bowiem zawiera ona oświadczenia obydwu stron . Wskazano także , że w dniu 18 lipca 2016 r. strony dokonały dalszej kompensaty wzajemnych należności , kompensując z należnością powoda w kwocie 169 450 , 95 zł. wierzytelność pozwanego w tej wysokości . Wobec powyższego pełnomocnik strony powodowej cofnął pozew również co do tej kwoty zrzekając się roszczenia . Odsetek od tej kwoty strona powodowa dochodziła za okres od dnia 30 października 2015 r. do dnia 18 lipca 2016 r. Strona powodowa dochodziła również zasądzenia od pozwanego w całości kosztów procesu .

Na powyższym terminie rozprawy Sąd oddalił wniosek strony pozwanej zawarty w sprzeciwie od nakazu zapłaty w przedmiocie przekazania sprawy do Sądu Okręgowego w Warszawie . W tym względzie Sąd Okręgowy oparł się na przepisach zawartych w Kodeksie postępowania cywilnego . Zgodnie z przepisem art. 27 § 1 kpc powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. Powództwo przeciwko osobie prawnej lub innemu podmiotowi nie będącemu osobą fizyczną wytacza się według miejsca ich siedziby (art. 30 kpc) . Stosownie zaś do przepisu art. 31 kpc powództwo w sprawach objętych przepisami oddziału , w którym się on znalazł wytoczyć można bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd oznaczony w przepisach zawartych w tym dziale . Właściwość przemienna polega zatem na tym, że miejscowo właściwy w określonej kategorii spraw jest zarówno sąd właściwości ogólnej, jak i sąd (lub sądy) określony w przepisach art. 32-37 kpc , a wybór sądu, przed który ma być wytoczone powództwo pozostawiony jest powodowi. Powód, wytaczając powództwo przed sąd inny niż wyznaczony miejscem zamieszkania czy siedzibą pozwanego, powinien w pozwie podać okoliczności uzasadniające właściwość sądu według przepisów o właściwości przemiennej (por. Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III , komentarz do art. 31) . Wynika to z przepisu zawartego w art. 187 kpc . Według pkt 2 art. 187 § 1 k.p.c. pozew winien bowiem zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu. W uzasadnieniu przedmiotowego pozwu strona powodowa wymogi te spełniła . Zgodnie nadto z przepisem art. 454 § 1 kc , na który powołał się powód jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu, gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał zamieszkanie lub siedzibę. Jednakże świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem dłużnika lub wierzyciela, o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa (§ 2 kc) . Stosownie jednak do przepisu art. 34 kpc powództwo o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jako też o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy wytoczyć można przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Przepis ten zatem określa właściwość dla spraw wynikających z zobowiązań umownych. Powyższe oznacza zatem ,że w przypadku gdy wierzyciel dochodzi swoich roszczeń z tytułu wykonania umowy , jak ma to miejsce w niniejszym przypadku o właściwości miejscowej sądu rozstrzyga miejsce , gdzie ma być spełnione świadczenie związane z zapłatą ceny . Umowa w niniejszym przypadku miała zaś być wykonana w miejscu siedziby powoda. Stosownie nadto do przepisu art. 46 § 1 kpc właściwość sądu strony mogą określić również w umowie i umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej. Strony nie mogą jedynie zmieniać właściwości wyłącznej (§ 2 art. 46 kpc) . Strona pozwana nie wykazała zaś , że w drodze umowy ze stroną powodową została wyłączona właściwość ogólna miejscowa sądu albo też by właściwość Sądu I instancji nie uzasadniały powołane w uzasadnieniu pozwu przepisy określające właściwość przemienną oraz aby strony uzgodniły ,że właściwość ta będzie oceniana np. ze względu się siedzibę banku prowadzącego rachunek powoda jak chciała tego strona pozwana .

W piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2016 r. (k. 156 i nast.) strona pozwana poinformowała o dalszej kompensacji dokonanej przez strony co do kwoty 169 450 , 95 zł. wskazując ,że należy przyjąć ,że pozwany spełnił świadczenie co do kwoty 410 249 , 28 zł. Strona pozwana wniosła także o zasądzenie na jej rzecz od strony przeciwnej jako strony przegranej kosztów procesu .

Na terminie rozprawy w dniu 23 września 2016 r. (k. 191 i nast.) pełnomocnik strony powodowej poparł roszczenie w zakresie odsetek od należności głównej co do kwoty :

- 240 798 , 33 zł. za okres od dnia 30 października 2015 r. do dnia 29 kwietnia 2016 r. ;

- 169 450 , 95 za okres od dnia 30 października 2015 r. do dnia 18 lipca 2016 r. ;

- 542 , 72 zł.. za okres od dnia 30 października 2015 r. do dnia 9 sierpnia 2016 r. ;

oraz w zakresie kosztów procesu .Co do należności głównej pełnomocnik powoda cofnął pozew i zrzekł się swojego roszczenia w tym zakresie .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając sprawę ustalił o zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna - podmiot gospodarczy pod nazwą K. D. (...) Biomasa (wydruk z (...) k. 14) natomiast strona pozwana jako spółka prawa handlowego – spółka kapitałowa - wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony pozwanej k. 15 i nast. oraz k. 53 i nast. i 84 i nast.) i są to okoliczności bezsporne między stronami . W ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej strona pozwana nabyła od powoda wierzbę energetyczną – zrębki w ilości 2 800 ton , na kwotę 750 992 zł. – okoliczność bezsporną między stronami niniejszego postępowania. Do zawarcia tej umowy doszło poprzez fakty dokonane tj. przez zamówienie towaru i jego wydanie oraz przyjęcie towaru przez stronę pozwaną i była to również okoliczność niesporna między stronami . Przedmiotowa transakcja handlowa pomiędzy stronami była udokumentowana wystawioną przez stronę powodową fakturą VAT (k. 22) . Faktura ta termin zapłaty określała na dzień 29 października 2015 r. Strona pozwana nie kwestionowała tak ustalonego w fakturze przez powoda terminu płatności . Do faktury strona powodowa dołączyła oświadczenie z dnia 30 września 2015 r. – dostawcy paliwa wraz z załącznikami (k. 32 i nast.) .Tytułem częściowej zapłaty należności z powyższej faktury strona pozwana dokonała płatności w dniu 23 października 2015 r. łącznie kwoty 100 000 zł. (k. 25 , 26) , w dniu 26 października 2015 r. kwoty 50 000 zł. (k. 27) , w dniu 30 października 2015 r. kwoty 20 000 zł. (k. 28) , w dniu 17 listopada 2015 r. kwoty 60 000 zł. (k. 29) , w dniu 23 listopada 2015 r. kwoty 60 000 zł. (k. 30) , w dniu 30 listopada 2015 r. kwoty 50 000 zł. (k. 31) . Pismem z dnia 11 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwaną spółkę do zapłaty pozostałej do uregulowania z faktury należności głównej w kwocie 410 792 zł. (k. 38) . Przesyłka zawierające wezwanie została zwrócona powodowi wobec odmowy jej przyjęcia przez adresata (k. 39) . Pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. powód ponownie wezwał pozwaną spółkę do uiszczenia brakującej należności z wystawionej faktury (k. 40) . Przesyłka zawierająca to wezwanie również została zwrócona powodowi wobec jej nieodebrania przez adresata (k. 41 i nast.) . W dniu 2 lutego 2016r. powód skierował do pozwanej spółki ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 43 i nast.) .

W dniu 1 marca 2016 r. powód zlecił natomiast pozwanej spółce usługę rozdrabiania biomasy (k. 81) .Przedmiotowa usługa została wykonana zgodnie ze zleceniem w dniu 31 marca 2016 r. , a na potwierdzenie tej okoliczności strony sporządziły protokół zdawczo – odbiorczy (k. 82) . Z tytułu wykonanej usługi pozwana spółka wystawiła na rzecz powoda w dniu 31 marca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 240 798 , 33 zł. , z terminem jej płatności ustalonym na dzień 3 kwietnia 2016 r. (k. 83) . W dniu 29 kwietnia 2016 r. strony niniejszego postępowania dokonały kompensaty wzajemnych wierzytelności , w wyniku której to kompensaty do zapłaty na rzecz powoda pozostawała kwota 169 993,67 zł. (pismo w sprawie kompensaty k. 108 i nast.) . Kolejne zlecenie w zakresie jak powyżej powód złożył pozwanej spółce w dniu 27 czerwca 2016 r.(k. 163) . Przedmiotowa usługa została wykonana zgodnie ze zleceniem w dniu 15 lipca 2016 r. , a na potwierdzenie tej okoliczności strony ponownie sporządziły protokół zdawczo – odbiorczy (k. 164) . Z tytułu wykonanej usługi pozwana spółka wystawiła na rzecz powoda w dniu 15 lipca 2016 r. fakturę VAT

nr (...) na kwotę 169 450,95 zł. , z terminem jej płatności ustalonym na dzień 18 lipca 2016 r. (k. 162) . W dniu 18 lipca 2016 r. strony niniejszego postępowania ponownie dokonały kompensaty wzajemnych wierzytelności , w wyniku której to kompensaty do zapłaty na rzecz powoda pozostawała kwota 542,72 zł. (pismo w sprawie kompensaty k. 160 i nast.). Okoliczność zlecenia przedmiotowych usług przez powoda stronie pozwanej oraz dokonania kompensaty wzajemnych wierzytelności nie była między stronami w ogóle sporna .W dniu 9 sierpnia 2016 r. strona pozwana dokonała wpłaty na rachunek powoda kwoty 542 , 72 zł. (k. 179) .

Dowody dołączone do sprzeciwu oraz do pisma z dnia 4 sierpnia 2016 r. k. k. 81 i nast. 160 i nast. zostały złożone w formie kserokopii jednakże żadna ze stron nie podważała mocy dowodowej i wiarygodności oraz prawdziwości tych dowodów .Sąd Okręgowy uznał te dowody za wiarygodne . Za wiarygodne zostały także przez tutejszy Sąd uznane dowody dołączone do pozwu, które w przeważającej części stanowiły dokumenty prywatne, których wiarygodności i prawdziwości również żadna ze stron w toku niniejszego postępowania nie kwestionowała . Powyższy stan faktyczny ustalony został zatem przez Sąd Okręgowy na podstawie dokumentów złożonych do akt przez strony niniejszego postępowania . Potwierdził go także swoich zeznaniach powód (vide zeznania powoda k. 193 i nast.) . Członkowie zarządu strony pozwanej swoją nieobecność na terminie rozprawy w 23 września 2016 r. usprawiedliwiali wyjazdem służbowym mającym na celu podpisanie kontraktu (k. 186 i 187). Okoliczność ta nie została jednakże w żaden sposób wykazana przez członków zarządu strony pozwanej i Sąd Okręgowy uznał nieobecność reprezentantów strony pozwanej na powyższym terminie rozprawy za nieusprawiedliwioną (k. 192 i nast.) . Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy ograniczył przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron do strony powodowej mając na względzie przepis art. 302 kpc .

Powód zeznał natomiast ,że przed wytoczeniem powództwa strona pozwana nie kwestionowała jego wierzytelności wobec niej. Nie przedstawiała również żadnej własnej wierzytelności wobec tej wierzytelności. Kwota ta była pierwotnie wyższa, strona pozwana kilkakrotnie bowiem dokonywała wpłat niewielkich kwot, które zmniejszyły zadłużenie pozwanej wobec powoda . Faktura powoda została wystawiona we wrześniu 2015r. , a płatności miały miejsce jesienią - październik, listopad 2015r. Powód zeznał ,że pierwsze zlecenie w zakresie wierzytelności pozwanej wobec niego złożył późną wiosną tego roku , ale już po wniesieniu sprawy do Sądu. Prace zostały podjęte dopiero po jakimś czasie, pod koniec marca przed sporządzeniem protokołu zdawczo odbiorczego. Gdy firma pozwana zdecydowała się na przyjęcie zlecenia już wówczas informował ich, że odrobiją dług w ten sposób. Strona pozwana po dość długim zastanowieniu wyraziła na to zgodę. Warunki kompensaty jaka doszła do skutku w zakresie kwoty, na którą opiewała faktura znajdująca się na karcie 83 akt, zostały uzgodnione wspólnie przez strony i kompensata była wynikiem wspólnego stanowiska stron, a nie jednostronnym oświadczeniem woli ze strony powoda , czy też ze strony pozwanego. Faktura ta przysłała do powoda pocztą i po tym jak przysłała podjęto decyzję o kompensacie. Uzgodniono ze stroną pozwaną, że skutki umorzenia wzajemnego ich wierzytelności, co do kwoty 240.798,33zł. miały nastąpić z dniem dokonania kompensaty. Powód zeznał także ,że S. R. jest główną księgową w jego firmie i z racji tego jest upoważniona i ma pełnomocnictwa do podpisywania tego rodzaju dokumentów. Inne dokumenty na piśmie nie były podpisywane przez strony niniejszego postępowania. Te warunki zawarte w dokumencie kompensaty były uzgodnione przez powoda ze stroną pozwaną. W tym zakresie były to uzgodnienia ustne. Potem stronie pozwanej powód zlecił kolejną usługę , za którą należność została ponownie między stronami skompensowana na takich samych zasadach , jak kompensata wcześniejsza. Warunki tej kompensaty były identyczne jak kompensaty wcześniejszej - pierwszej.

Zeznania strony powodowej Sąd Okręgowy obdarzył w całości wiarą . Zeznania te złożone w niniejszym postępowaniu są bowiem w ocenie tutejszego Sądu w kontekście całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – wiarygodne , miarodajne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy . Dają one obraz wzajemnej współpracy stron i ich kontaktów handlowych . Są logiczne i spójne .Znajdują one potwierdzenie w innych dopuszczonych w toku procesu dowodach nieosobowych i są z tym materiałem dowodowym zbieżne i również wzajemnie się z nim uzupełniają i dlatego właśnie między innymi zasługują na obdarzenie ich wiarą . Ponadto za miarodajnością tychże zeznań przemawia również fakt, iż są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz fakt, iż powód był bezpośrednio związany z wykonywaniem przedmiotowych umów i bezpośrednio sam w ich realizacji uczestniczył . Zeznania strony powodowej nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez stronę pozwaną .

Umowa, którą zawarły strony, a której przedmiotem były roszczenia powoda objęte niniejszym postępowaniem była umową kupna – sprzedaży. Do zawarcia umowy tej doszło poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę, którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego, którym była strona pozwana. Zawarcie powyższej umowy znalazło następnie potwierdzenie w wystawianym przez powoda dokumencie księgowym, jakim jest faktura VAT. Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego strona powoda wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymieniony w fakturze towar pozwanej spółce, jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią jego własność. Strona pozwana nie kwestionowała w ogóle zawarcia tej umowy i otrzymania towaru. Z tytułu zawartej umowy sprzedaży strona pozwana w rzeczywistości nie zgłaszała żadnych zarzutów, w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tej umowy niż te, do których odnosiły się zapisy zawarte w fakturze dołączonej do pozwu. Strona pozwana co należy jeszcze raz podkreślić nie twierdziła nawet, aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionej przez stronę powodową faktury objętej niniejszym postępowaniem. Tak więc strona pozwana nie wykazała, a nawet nie twierdziła, że strony uzgodniły inną cenę, czy inny termin płatności ceny za sprzedany pozwanej spółce towar niż te, wskazane w fakturze dołączonej do pozwu. Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowej fakturze - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika, aby faktura w tej części czyniła odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie - nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej, a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej, niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej. Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny - wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi - nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń - roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie. Strona pozwana nie wykazała również a nawet tak nie twierdziła, że strona powodowa nie wykonała należycie swoich obowiązków wynikających z zawartej przez strony umowy sprzedaży.

Do zawarcia kolejnych umów przez strony, których przedmiotem była biomasa i które miały charakter umów o usługi (vide art. 734 kc w zw. z art. 750 kc) doszło już po wytoczeniu przedmiotowego powództwa. Tak więc i roszczenia strony pozwanej o zapłatę należności z tytułu wykonania tych umów powstały również dopiero po wytoczeniu przedmiotowego powództwa, podobnie zresztą jak też sama wymagalność tych roszczeń. Z zeznań powoda wynika nadto, że do zawarcia tych umów doszło bowiem powód poprzez ich zawarcie i wykonanie chciał uzyskać zaspokojenie swoich powstałych uprzednio wierzytelności z tytułu zapłaty ceny za sprzedany stronie pozwanej towar.

W ocenie Sądu Okręgowego roszczenia strony powodowej zawarte w przedmiotowym pozwie były zasadne w chwili ich wytoczenia. Zdaniem tutejszego Sądu do zaspokojenia tych roszczeń przez pozwaną spółkę doszło w toku niniejszego postępowania poprzez między innymi kompensatę wzajemnych wierzytelności stron niniejszego postępowania. Wzajemne umorzenie wierzytelności stron miało miejsce bowiem dopiero po wytoczeniu przedmiotowego powództwa przez stronę powodową. Umorzenie to nastąpiło nie w wyniku jednostronnej czynności prawnej jednej ze stron niniejszego postępowania, lecz w drodze wzajemnej umowy stron. Umorzenie to przybrało właśnie postać kompensaty wzajemnych wierzytelności.

Powszechnie w doktrynie i judykaturze można wyróżnić potrącenie ustawowe i umowne nazywane niekiedy właśnie kompensatą. Ustawowe uregulowane jest w art. 498 i n. kc, umowne zaś dochodzi do skutku na podstawie umowy stron. Do potrącenia może zatem dojść na podstawie umowy zawartej między stronami, w której ustalą one zasady dokonania potrącenia wzajemnych wierzytelności. W umowie tej mogą być ustalone inne warunki umożliwiające dokonanie potrącenia, niż to wynika z art. 498 i n. kc. Dopuszczalne jest także określenie przez strony daty skuteczności potrącenia, tzn., czy działa ono wstecz, czy też skuteczne jest od dnia zawarcia porozumienia w przedmiocie potrącenia między stronami. Potrącenie umowne jest bowiem umową stron nieuregulowaną przepisami ustaw (nienazwaną), ewentualnie szczególnym rodzajem umowy, której celem jest modyfikacja sposobu wykonania istniejącego zobowiązania. Niezależnie od przyjętej kwalifikacji znajdują do niej zastosowanie postanowienia art. 353¹ k.c. Przyjmuje się nadto, przepisy o dopuszczalności jednostronnego potrącenia należności jednorodnych mają charakter przepisów względnie obowiązujących. Jeżeli zatem zainteresowani ustalili inny sposób umorzenia należności albo inny sposób potrącenia, niż to przewiduje ustawa, to zastosowanie przepisów o potrąceniu nie wchodzi w rachubę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1965 r., I CR 471/64, OSNC 1966/4/57, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2000 r., IV CKN 163/00, LEX nr 52500 Wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 sierpnia 2012 r., I ACa 155/12, LEX nr 1254469).

W przedmiotowym przypadku jak wynika z zeznań powoda, które Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą skutek kompensaty nie nastąpił z mocą wsteczną, ale od tego momentu, w którym przedmiotowe kompensaty miały miejsce, a zatem nie ma tu zastosowanie skutek przewidziany przez ustawodawcę przy potrąceniu, a mianowicie z przepisu art. 499 kc zdanie drugie k.c., który nadaje oświadczeniu potrącającemu moc retroaktywną. Brak jest zatem podstaw, aby w kwestiach które strony ustaliły w odmienny sposób stosować przepisy o potrąceniu, w tym w zakresie jego skutków czy mocy prawnej od której wywiera ono skutki. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2005 r., V CK 404/04 wskazał nadto, że pojęcie "kompensaty" (w istocie odpowiednika potrącenia) jest wykorzystywane do odróżnienia potrącenia umownego od potrącenia ustawowego (art. 498 i następane k.c.) i urzeczywistnia się w porozumieniu kompensacyjnym, będącym pozakodeksową umową, której podstawę prawną stanowi art. 353¹ k.c. Umowa taka umożliwia dokonywanie przesunięć majątkowych między stronami, najczęściej w wyniku przelewu wierzytelności, przejęcia oraz zwolnienia z długu i prowadzi w konsekwencji do umorzenia ich zobowiązań ze skutkiem ex nunc (LEX nr 277109).

Tak więc z wierzytelnością strony powodowej została skompensowana wierzytelność strony pozwanej w kwocie 240 798, 33 zł. oraz w kwocie 169 450, 95 zł. Po dokonanej kompensacie do zapłaty na rzecz strony powodowej pozostała kwota 542, 72 zł., którą strona pozwana uregulowała na rzecz strony powodowej również już po wytoczeniu powództwa, w trakcie toczącego się sporu - w dniu 9 sierpnia 2016 r. W wyniku powyższych czynności roszczenie powoda obejmujące należność główną zostało zaspokojone w całości przez pozwanego i w tym zakresie strona powodowa cofnęła powództwo zrzekając się swojego roszczenia.

Stosownie do przepisu art. 193 kpc, który dotyczy zmiany powództwa w § 1 stanowi on, że zmiana powództwa jest dopuszczalna, jeżeli nie wpływa na właściwość sądu. Stosownie zaś do przepisu art. 193 § 2 ze zn. 1 kpc z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym, a przepis art. 187 kpc stosuje się odpowiednio. Ze zmianą powództwa mamy do czynienia jednakże w przypadku zmiany:

a) żądania;

b) jego podstawy faktycznej;

c) żądania i podstawy faktycznej.

Zmiana żądania może być jakościowa (np. żądanie zapłaty odszkodowania zamiast wydania rzeczy) lub ilościowa (np. żądanie zapłaty większej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jak również może polegać na wystąpieniu z nowym roszczeniem obok dotychczasowego, np. zgłoszenie roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych). Jeżeli natomiast powód ogranicza roszczenie - nie jest to zmiana sensu stricto, a dopuszczalność podlega ocenie według art. 203 kpc. Stosownie zaś do tego przepisu – zapisu z § 1 pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W doktrynie przyjmuje się, że cofnięcie pozwu jest cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu. Jest wyrazem prawa powoda do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Jeżeli pozew zostanie skutecznie cofnięty, to udzielenie ochrony prawnej przez wydanie wyroku stanie się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne a sąd wyda postanowienie o umorzeniu postępowania. Cofnięcie pozwu jest zatem wyrazem rezygnacji z zamierzenia wyłuszczonego w treści pozwu i ewentualnego stanowiska wyrażonego w toku postępowania, poprzedzającego to cofnięcie. Skuteczne cofnięcie pozwu prowadzi do zniesienia - ze skutkiem ex tunc - dokonanych czynności (art. 203 § 2 zdanie pierwsze). Osiągnięcie tego celu wyprzedza zastosowanie przez sąd innych przepisów. Jeżeli powód cofa pozew ze skutkiem prawnym, sąd nie może odrzucić go z powodu istniejącej zawisłości sporu (wyrok SN z dnia 1 lutego 1966 r., I PR 463/65, OSNCP 1966, nr 11, poz. 115). Artykuł 203 § 1 kpc reguluje pozbawienie mocy i skuteczności prawnej tych czynności oraz określa czas właściwy dla cofnięcia pozwu. Nadto zawiera on rozbudowane postanowienia ze względu na stronę przeciwną oraz zmierzające do eliminacji stanu niepewności czy wręcz dowolności. Mianowicie, pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy. Cofnięcie to może być całkowite lub częściowe. Moment ten następuje po wywołaniu sprawy. Czynności związane z wywołaniem sprawy (ustaleniem obecności i tożsamości zgłaszających się podmiotów) stanowią wstęp do przystąpienia przez sąd do rozpatrywania sprawy (art. 210 kpc) po stwierdzeniu braku przeszkód lub ich eliminacji (zob. J. Kopera, Rozpoczęcie rozprawy, Pal. 1959, nr 12, s. 42 i n.). Oświadczenie o cofnięciu pozwu może być złożone w piśmie procesowym, ale w ocenie Sądu Okręgowego nie musi. Cofnięcie pozwu jest bowiem czynnością procesową dla której przepis art. 203 kpc wprost nie wymaga zachowania formy pisemnej. Przed wprowadzeniem powyższej zmiany w Kodeksie postępowania cywilnego przyjmowało się także, że to czynność procesowa może być dokonana przez stronę zarówno w piśmie procesowym jak i na rozprawie ustanie do protokołu (vide Kodeks postępowania cywilnego Tom I Komanetarz do art. 1 – 505 ze zn., 14 pod redakcją K Piaseckiego wydanie 4 Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2006, teza 4, str. 943). W tym miejscu należy także wskazać, że wprawdzie w tezie do wyroku z dnia 16 kwietnia 2014 r. Sądu Apelacyjnego w Lublinie sygn. akt I ACa 39 / 14 wskazano, że postacią zmiany powództwa w rozumieniu art. 193 § 1 kpc jest również zmiana ilościowa żądania pozwu w tym zaś ograniczenie uprzednio wysuwanych żądań bądź poprzez ograniczenie wysokości dochodzonego roszczenia lub dochodzonych roszczeń bądź przez zrezygnowanie z jednego z nich jednakże stan faktyczny do którego donosił się przedmiotowy wyrok dotyczył ograniczenia żądania – zmiany żądania która była wynikiem przyjęcia przez z stronę powodową innej, nowej daty od której strona powodowa dochodziła odsetek niż ta data wskazana pierwotnie w pozwie. W niniejszym przypadku takie zmiany nie były przez stronę powodową dokonywane a dokonane ograniczenie żądania było wynikiem nie rezygnacji z części żądania przez stronę powodową, ale wynikiem zaspokojenia tego żądania przez stronę przeciwną w toku postępowania. Przedmiotowa zmiana nie prowadziła też do żadnych zmian w zakresie dochodzenia należności w tym i ich wysokości za inne okresy niż pierwotnie oznaczone w pozwie.

W związku zatem z zaspokojeniem przez pozwanego roszczeń strony powodowej w zakresie należności głównej w toku postępowania oraz w sytuacji gdy strona powodowa w tym zakresie, cofnęła pozew oraz zrzekła się swojego roszczenia, a cofnięcie pozwu w tym zakresie pozostawało w zgodzie z przepisem art. 203 kpc Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 355 § 1 kpc umorzył w tej części postępowanie.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównych. Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z

czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności , za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi . Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe - od roku 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 kc) . Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

W tym miejscu należy podkreślić ,że pozwany w zakresie zasadności dochodzenia przez stronę powodową należności z tytułu odsetek nie zgłosił żadnego zarzutu . Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego odsetki w dochodzonej wysokości i za okresy wskazane przez stronę powodową na podstawie przywołanych powyżej przepisów . Termin od którego strona powodowa dochodziła odsetek nie był bowiem również kwestionowany przez stronę pozwaną . Sąd Okręgowy odsetki te naliczył do dat , w których roszczenie strony powodowej zostało zaspokojone tj. do daty dokonanej kompensaty przez strony , które nie były między stronami sporne oraz w przypadku kwoty 542, 72 zł. do daty jej zapłaty na rachunek powoda .

W ocenie Sądu Okręgowego strony powodowej nie można uznać jako strony przegrywającej jak chciała tego strona pozwana . Stroną przegrywającą w ocenie Sądu Okręgowego była bowiem właśnie strona pozwana .

Stosownie natomiast do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Zarówno w doktrynie jak i judykaturze powszechnie przyjmuje się ,że zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w powyższym przepisie oznacza, że strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Co do zasady przegrywającym proces jest zatem powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna, bez względu na to, czy strona uległa co do istoty, czy też formalnie, np. przez odrzucenie pozwu, i bez względu na to, czy doszło do tego z winy strony przegrywającej (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 10 listopada 2010 r., III PZ 5/10, LEX nr 686071, oraz z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 146/11, LEX nr 1147818). Za stronę przegrywającą sprawę uważa się również pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, LEX nr 8642). Także cofnięcie pozwu czy środka zaskarżenia traktowane jest jako przegranie sprawy z wyjątkiem sytuacji, gdy cofnięcie wywołane jest zaspokojeniem roszczenia (postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 8 lutego 2001 r., II UKN 14/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 504; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 97/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 4; z dnia 14 maja 1966 r., I PZ 30/66, LEX nr 5988; z dnia 27 sierpnia 1962 r., II CZ 103/62, OSNCP 1963, nr 7-8, poz. 171; z dnia 11 grudnia 2009 r., V CZ 58/09, LEX nr 551159; z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570; oraz uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego : z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63; z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, LEX nr 1147814).Mając powyższe na względzie za stronę przegrywającą w niniejszym przypadku należy zatem uznać stronę pozwaną , która

zaspokoiła roszczenia strony powodowej w toku niniejszego postępowania - między innymi w wyniku ich wzajemnej kompensaty .

Stosownie do przepisu art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku . Strona pozwana nie tylko ,że dała podstawę do wytoczenia przedmiotowego powództwa ponieważ nie zaspokoiła roszczeń strony powodowej niezwłocznie po wezwaniu do ich zapłaty , ale również nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie . W sprzeciwie pozwany nie zgłosił nadto zarzutu potrącenia powołując się jedynie na kompensatę wzajemnych wierzytelności i to w części obejmującej kwotę 240 798 , 33 zł.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł w niniejszym przypadku natomiast podstaw do zastosowania przepisu art. 102 kpc

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść § 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 , poz. 1804 z późn. zm.) . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową jej pełnomocnikowi pełnomocnictwa procesowego .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku.